

[Estrup]

Det er rigtigt, som fru Elsebeth Kock-Petersen sagde før, at denne debat ligger fint i tråd med den, vi havde før. Det gør den selvfølgelig, dels fordi det er et væsentligt led i den linje, som arbejdsministeren lagde op til, nemlig at man fremmer produktudviklingen og de processer, som er arbejdsmiljøvenlige, gennem en sådan indsats mod farlige stoffer, gennem klarlægning af problemerne og gennem rimelige frister og forbud.

Men den ligger selvfølgelig også klart i forlængelse af debatten, fordi vi her har et af de områder, som ligger uden for arbejdsministerens redegørelse, nemlig dér hvor man på kort sigt må sige, at vi af og til med kort varsel og af og til af omstændigheder, som vi helst havde været foruden, tvinges til at gribe ind. Derfor er jeg meget glad for, at arbejdsministeren så stærkt pointerede, at dette er det område, som regeringen prioriterer højest. Det synes jeg er rigtigt.

Vi kender jo alle sammen de eksempler, som har været oppe i det seneste års tid, med Sønderborg Yachtværft som et af de mest prominente og ubehagelige, men også trykspulingssagen fra i sommer og på det seneste spørgsmålet om hele eternitproduktionen. Hvad det sidste angår, synes jeg dog, Folketinget har været rimeligt forudseende og i den forbindelse sidste forår gennemførte en plan for et asbestfrit arbejdsmiljø.

Men spørgsmålet er selvfølgelig, hvordan vi slipper for sådanne hastværksbeslutninger, for at se ting i øjnene, som vi ikke synes burde være sket i arbejdsmiljøet. Det er vel det, det egentlig drejer sig om, når vi diskuterer skadelige stoffer. Det er klart, at man dér kan pege på to forskellige veje til at angribe sagen. Man kan gå den meget håndfaste vej, i hvert fald håndfast på papiret – og det er den, jeg forstod hr. Tommy Dinesen lagde op til med sit dagsordensforslag – ved at sige: vi skal sørge for at gribe ind med påbud og forbud, hvor vi overhovedet kan finde på det.

Eller man kan gå en anden vej og prøve på gradvis at få fjernet de skadelige stoffer med en hastighed, som selvfølgelig må være afpasset dels efter den viden, man har om den risiko, der løbes, og det vil sige, at der i nogle tilfælde skal være et forbud – det er oplagt – men afpasset efter risiko og de muligheder, der ligger i produktionen. Det var

det, vi forsøgte med planen for et asbestfrit miljø i foråret 1986.

Jeg vil klart erklære mig som tilhænger af den fremgangsmåde, vi valgte i foråret 1986. Jeg synes, det er den, der giver mest mening. Det er også den, der på den rimeligste måde forsøger at få virksomhederne til at tilpasse sig, men det indebærer selvfølgelig nogle forudsætninger. Det kræver ikke mindst og først og fremmest, at vi har sat en forebyggelse i gang, at vi har en løbende kontrol, og det vil sige, at Arbejdstilsynet og bedriftssundheds-tjenesten fungerer i tilstrækkeligt omfang.

Nu har vi jo i flere omgange haft en diskussion om udbygning af bedriftssundheds-tjenesten, og jeg synes, arbejdsministeren meget klart understregede, at han ønsker en udbygning. Det gør vi også, som jeg har understreget, og det må vi altså så se at komme videre med hurtigst muligt. Oprindeligt var det jo kun et stop fra 1983 til 1984, man havde planlagt. Det er unægtelig blevet for langt.

Men en yderligere forudsætning for, at man kan acceptere den gradvise fremgangsmåde i bekæmpelsen af skadelige stoffer, må være, at vi anvender arbejdsmiljøloven sådan, som den er tænkt, og sådan, som dens paragraffer lyder.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om man faktisk anvender § 77, stk. 2, altså muligheden for at stoppe produktionen i de tilfælde, hvor man burde gøre det.

Jeg lagde mærke til i forbindelse med diskussionen om Dansk Eternit Fabriks produktion, at Arbejdstilsynet hævdede, at man ikke havde haft tilstrækkelig hjemmel til at gribe ind.

Det er muligt, at man har ment, at en stoppet produktion ville være en alt for drastisk fremgangsmåde. Men hvis man faktisk føler nu, at det, man har kendt til, virkelig var så skadeligt, som jeg forstod på nogle af de udtalelser, der kom fra Arbejdstilsynet, burde man vel egentlig have brugt § 77, stk. 2. Det er i hvert fald det, vi har den til, og den måde, jeg synes den skal anvendes på.

Derfor synes jeg, det rejser det spørgsmål over for arbejdsministeren, om Arbejdstilsynet dér har prøvet på at fralægge sig et ansvar ved at sige, at man ikke havde hjemmel.

Dernæst vil jeg gerne sætte spørgsmålstegn ved, om substitutionsprincippet, som jeg sy-